

Copyright © 2018 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Trimisul special / George Arion. - București : Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-23-8

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: octombrie 2018

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacăra

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

George Arion

Trimisul special

CRIME SCENE PRESS
2018

Întunecatul secret (1)

De când se știa, parcă trăia în două lumi. Una întunecată, înfricoșătoare, învolburată, cealaltă plină de lumini feerice și de farmec. În prima guverna mama lui, veșnic pufnind nemulțumită și pusă pe harță, de parcă toate necazurile se abătuseră asupra ei. Blestema sărăcia, nenorocul de a trăi alături de un bărbat cu mult mai în vîrstă, copilul pe care nu și-l dorise și de care n-avea chef să aibă grija, „o gură în plus de hrănire”, „un mototol de care nu se va alege nimic”, „o aschimodie care face degeaba umbră pământului”. La trei-patru vorbe rostea cu nădufo înjurătură. Rânjea încântată când inventa una nouă, mai scârboasă decât celelalte, și câteva zile o repeta ca și cum ar fi dorit să n-o uite, până când îi venea pe limbă alta și mai scabroasă, de-ți venea să-ți astupi urechile ca să nu ți se facă silă.

Toate erau alandala în casă, nu deretica niciodată, gătea rareori, doar când i se făcea ei foame – lui îi lăsa într-un blid resturile, dacă nu uita. Toată ziua zacea în pat, cu părul îngălat, miroșind a putreziciune, cufundată în perne, și se visa stăpână peste un castel, îmbrăcată în haine în fireturi de aur, poruncind unor slujitoare care nu mai știau cum să-i intre în voie și să-i alunge hachitele.

Se certa fără pricini clare cu vecinii, cu autoritățile, cu necunoscuții întâlniți întâmplător – unii o considerau cu mințile rătăcite, o nebună, o zănatecă bolnavă, dar de fapt era doar rea, o zgripăturaică, o hapsănă, aşa cum nu-și amintea nimeni să fi existat prin acele locuri unde toți erau respectuoși, își vorbeau cuviincios și se ajutau în caz de nevoie.

Mulți îl căinău pe Tatăl băiatului și se întrebau cum de s-a pricopisit cu o astfel de paceaură – în tinerețe multor fete li se scurseră ochii după el, mulți părinți și-l doriseră ginere, fiindcă era gospodar și bun de pus la rană, și mai era și o mândrețe de flăcău.

Nici măcar preotul nu reușise să-o mai îmbuneze – de câte ori aceasta încercase să-o aducă pe calea cea dreaptă îl suduisse și-i spuse să-și vadă de biserică lui, să nu se mai amestece în treburi care nu-l privesc, ea nu era o oță rătăcită pe care s-o mâne încolo și-ncoace dându-i pilde din Biblie.

Tatăl lui, în schimb, stăpânea binevoitor peste un tărâm unde domneau armonia și tandrețea, bucuria și fericirea. De-abia aștepta să se întoarcă de la munca lui și să-i sară în întâmpinare, să-i se arunce în brațe, ieșind din cotloanele unde se ascundea de frica sudalmelor cu care îl blagoslovesc femeia aceea ursuză și dură, cu privire mereu dușmănoasă, cruntă, ca unei aspide turbate. Deseori rămânea flămând până seara, numai ca să nu dea ochii cu ea. Îi cășuna din orice fleac și, dacă i se nimerea în cale, îi potopea cu ocări și-l trăgea de urechi, îi căra palme în cap. De pe la 3-4 ani nu era zi în care să nu-și reverse furiile asupra lui din te miri ce – „iar ai scăpat vițelul din curte, iar ai speriat găinile care ouau în sură, iar ai vărsat cana cu apă de pe masă”.

Stătea toată ziua singur – ceilalți băieți nu-l primeau în cercul lor, nu se jucau cu el, îl batjocoreau, socotindu-l un nevolnic, din moment ce chiar și cea care îi dăduse viață nu-l suporta să-l vadă și-l fugărea cu nuiaua în mână, sau azvărlea cu pietre după el, ca după un câine vagabond.

Seara, Tatăl lui devinea un paratrăsnet asupra căruia se abăteau nemulțumirile care o măcinau. Era trudit, dar pregătea de-ale gurii pentru el și băiatul flămând, numai piele și os – supe străvezii de legume, tocănițe de cartofi, terciuri de ovăz... Cei doi mâncau în tăcere, rupând din pâine bucăți mici, ca să le-ajungă, mestecându-le pe îndelete, având astfel senzația că mâncarea e mai spornică și se satură cu adevarat. Bărbatul nu răspundea la nicio provocare din partea femeii, de parcă n-o auzea,

de parcă nici n-o vedea, ceea ce-i sporea acesteia furia, aducând-o în pragul unor izbucniri de neînțeleasă, de demență. Atunci le înșfăca pâinea din față și se ascundea într-un colț, unde o înfuleca de una singură, ghemuită în trenetele ei, uitându-se în dreapta și-n stânga, aidoma unei fiare care nu vrea să-și împartă prada cu nimeni.

După ce își astâmpărau foamea, Tatăl își lăua băiatul de mână și ieșea în curte. Palma lui micuță se pierdea în palma lui mare, cu o piele fină, de o moliciune inexplicabilă. Parcă n-ar fi mânuisit din tinerețe coasa, cazmaua, grebla care ar fi trebuit să-i lase bătături, ca niște solzi aspri.

Vara mirosea a grâne coapte, a fân cosit, a flori sălbaticice. Un fum înțepător se înălța de prin curțile unde se ardeau frunze uscate. Se auzeau păsările din pădurea din apropiere care își căutau culcușuri pentru noapte. Dacă era senin și arăta aștrii de pe cer și-i spunea cu glas bland cum se numesc. Câteodată erau martorii unor încântătoare ploi de stele. Bolta de deasupra lor își avea propria poveste și nu întotdeauna cu un sfârșit fericit. Se întreba dacă vreodata cineva reușise să călătorească printre luminițele acelea pâlpâitoare, aşezate într-o ordine care nu se schimba niciodată, de parcă erau fixate în locurile lor cu lanțuri, sau cu funii trainice, aşa cum erau legați caii de țăruși înfipăti în pământ, atunci când pășteau.

Iarna, dacă se așternea o brumă de omăt, Tatăl îl trăgea cu o sanie pe care o meșterise pentru a-i mai face o bucurie – ce desfătare trăia alunecând pe tălpicile de lemn, prin gerul care-i îmbujora obrajii! Chiuia cu glasul lui subțire, îndemnându-și bidiviu să gonească tot mai repede, râzând când acesta se poticnea în vreo bucată de gheăță.

Ridicau și omuleți de zăpadă, caraghioși cu nasurile lor din morcovii, cu mături vechi în loc de brațe, cu cratițe pe cap, în chip de pălărie. Nu-i topea soarele – și dărâma cotoroanța imediat ce-i zărea, lovindu-i înverșunată cu cazmaua, până nu mai rămânea nimic din ei – „arză-v-ar focul de blestemați, de asta vă arde vouă în loc să reparăți acoperișul?”

Uneori și aducea din drumurile lui câte o bilă colorată, câte un fluiet... Odată i-a adus o decorație a unui militar din vechime, luată de la

ar fi primit-o din partea unui mare comandant, pentru faptele sale de vitezie. Îl-o smulse aspida imediat ce-o zărise și-o azvârlise în iazul din apropiere – nu era adânc, dar degeaba o căutase zile întregi, se scufundase în mînlul de pe fund.

Îl spunea povești cu zâne fermecate și cavaleri care își punea pe fugă dușmanii mânuind săbii tăioase. Când li se făcea somn, se spălau cu apa dintr-o covată de lemn, folosind un săpun zgrunțuros care nu prea făcea clăbuci, dar alunga orice urmă de murdărie.

Apoi se duceau în șură și adormeau îmbrățișați.

Lângă el se simtea puternic, nu-i mai era frică de odioasa ființă tolănitoare patul din casă, măcinată de ranchiușă și ură, întrebându-se și el cum de bărbatul acesta blajin o suportă, cum de nu-și ia câmpii, ca și cum ar îndura o pedeapsă pentru fapte cumplite, comise într-o altă viață, sau ar plăti pentru păcatele strămoșilor săi.

Uneori se trezea și nu-i mai auzea răsuflarea. Încă somnoros îl zărea printre gene cum spăla cămași, pantaloni, într-un lighean cu smalțul sărit. Nu uita nici de hainele nevestei – rochii, bluze, fuste... Le întindea la uscat pe o frângie și apoi se cuibărea din nou lângă el, să mai prindă un ceas de odihnă.

* * *

Avea să împlinească șapte ani. Știa dinainte – ziua lui de naștere avea să fie ca oricare alta – doar Tatăl îl ar fi strecurat un cadou și îl-ar fi sărutat pe frunte, îl-ar fi ciufulit părul, ar fi glumit cu el și îl-ar fi urcat de-a călare pe umerii lui puternici, purtându-l în triumf ca pe un învingător.

Oare ce-o să-i dăruiască de data asta?

Îl aștepta cu nerăbdare, se uita în lungul drumului – când îl vedea apărând simțea întotdeauna că inima îi bate mai iute în piept și fuga-fugă în brațele lui, ca să-l ridice și să-l rotească prin aer.

În urmă cu un an îi adusese un căluț de lemn. Doamne, cât s-a mai bucurat! Nu se mai despărțea de el. Îl mângâia, îi vorbea, și-n imagina-

ția lui i se părea că-i răspunde. Își închipuia că l-ar putea purta departe de femeia hapsână – nici măcar în gând nu-i spunea „mama”. Aceasta însă i-l descoperise în ascunzîșul din spatele casei și i-l aruncase pe foc, râzând ca o bezmetică. El începuse să plângă în hohote și primise o urecheală pe cînste și cinci nuiele peste brațe.

De ce zăbovea Tata? A avut mai mult de lucru azi? Tocmai azi? I s-a întâmplat ceva?

Adormi, în cele din urmă, în fânul din șură.

Visă munți de jucării din care își putea alege pe oricare îi plăcea. De astă intărziase Tata – făcuse o vrăjă și-i cumpărase acest morman multi-color de cuburi, trăsurici, animălușe... Avea să fie cel mai bogat copil din lume, un răsfățat, invidiat de toți cei care nu-l acceptaseră în jocurile lor.

Îl trezi scărțâitul ușii date în lături. Vru să se repeadă într-acolo și până de bucurie: „A venit Tata! A venit Tata!” S-a oprit la timp – în prag era scorția alături de un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Acesta nu prea se simțea în largul său.

– Zici că astăzi nu vine acasă?

– Are de lucru la dracu-n praznic!

– Și plodu’?

– Doarme în grajd, mormolocul dracului!

Vorbeau ca și cum până atunci deșertaseră multe pahare de vin. Precis veneau de la crâșmă.

Cei doi se rostogoliră îndată în fân. Curând băiatul le auzi gemetele și se ascunse și mai bine în culcușul său. Închise și ochii – trupurile celor doi se zăreau zbătându-se în lumina lunii pline.

Icnetele încetără. Bărbatul și femeia mormăiau mulțumiți.

– Mâine mai vii?

– Dacă locu-i liber...

– O să vedem.

N-o auzise niciodată vorbind pe un ton atât de bland.

Se auzi din nou scărțâitul ușii – „bicisnicule, de câte ori să-ți spun să ungi balamalele alea?”

– Băiatul meu, unde ești?

Respect pentru oameni și cărti

La glasul Tatâlui femeia și bărbatul săriră în picioare, încercând să-și aranjeze hainele.

Noul venit încremenii în prag. Îi trebuiră câteva clipe ca să se dezmetezească și să priceapă scena care i se înfățișa.

– Ce faceți aici?

Femeia îi răspunse batjocoritor.

– Oare tu ce crezi că facem?

Pentru prima oară își auzi Tatâl ieșindu-și din fire.

– Târfă! Otreapă! Secătură! Cât crezi c-am să te mai suport?

Bărbatul străin o șterse fără să-l bage nimeni în seamă. Tatâl o înșfăcă pe femeie de păr.

– Oho, da' înverșunat mai ești! Vezi să nu-ți crape pipota! Asta ar mai lipsi, să dau bani ca să te-ngrup!

Începu s-o zgâltăie, ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

– Au! Mă doare, animalule!

Imediat îi dădu drumul.

– Mi-e silă și să te ating!

Nevasta se înverșuna și mai mult auzindu-l, de parcă ea trebuia să fie cea furioasă și să-i ceară socoteală.

– Parcă ziceai că nu vîi azi, cretinule!

Își ieșise complet din minți. Se scotoci în buzunarul șorțului pe care îl purta și scoase un cuțit.

– Îi-e silă, hai! Stai să vezi ce silă mi-este mie de tine!

Începu să împungă cu lama aerul din fața ei.

– Astâmpăra-te femeie! Zvărle cuțitul ăla și hai să stăm de vorbă! Ce vrei să faci? Ai căpiat?

Ea se zbuciuma scuturată de un râs dement.

– Ce vreau să fac? Uite asta vreau să fac! De ani de zile vreau să fac asta!

Bărbatul n-apucă să se ferească. Lama tăioasă îl nimeri în burtă. Tatâl se încovoie de durere și începu să geamă.

– Ești nebună!

– Ha! Ha! Ha! Nebună zici?

Își șterse cu dosul palmei spuma care îi curgea din gură și lovi încă o dată, cu și mai multă sete.

– Băiatul meu! Unde e băiatul meu?

– Strigă-l, hai, strigă-l! Strigă-l de o mie de ori! O să-ți sară în ajutor! Ia vezii: nu cumva numără stele? Doar de asta sunteți buni, dobitocilor!

Tatâl căzu la pământ și începu să horcăie. Femeia se aruncă deasupra lui și continuă să împlânte cuțitul la întâmplare – în piept, în gât, din nou în burtă...

– Na și na și na!

După ce trupul rămasese nemîșcat, se ridică, șterse sâangele de pe cuțit cu un smoc de paie și ieși împleticindu-se.

De-abia atunci băiatul izbucni în hohote de plâns. Se repezi la Tatâl său și începu să-l mângâie pe frunte, pe obrajii... îl atinse pielea palmelor care îl înfiora cu delicatețea ei...

Nu se putea opri din plâns.

Cel mai cumplit lucru pentru un fiu e să-și vadă tatâl adorat înfrânt.

Luna plină lumina indiferentă...

* * *

Femeia fusese arestată a doua zi dimineață. Nu-și negase fapta, dimpotrivă, povestise cu lux de amănunte tot ce se întâmplase, arătase, strângând pumnul și mânuind un cuțit imaginar, cum își înjunghiasă bărbatul și unde aruncase lama aceea tăioasă – în iazul unde avea să ruginească alături de medalia confiscată de la băiat –, și repetase tot ce rostise în noaptea aceea săngheroasă, cu o voluptate care îi înmărmuri pe sătenii aflați în preajma ei.

La fel de apucată fusese și la tribunal. Uneori se întrerupea din vorbit și rădea ca o nebună, împroscând cu salivă asistența, îi potopea cu blesteme pe acuzator, pe judecător, ba chiar și pe avocatul care o apăra fără să-și dea prea mult silință, sau scotea limba la desenatorul trimis de un

După un proces de nici două ore se contura o dreaptă condamnare la moarte.

Cei prezenți în sală așteptau cu satisfacție sentința asta – era singura care se întrevedea.

Nu pentru c-ar fi simpatizat cu victima – n-o cunoșteau, nu știau ce fel de om fusese; dar acuzata reușise să-i calce pe toți pe nervi și să-i înfioare cu minuțioasa relatare a modului în care își trimisese bărbatul pe lumea cealaltă – „am numărat nouăsprezece lovitură de cuțit!” exclama-se stupefiat medicul legist. „N-am mai întâlnit o asemenea sălbăticie. Ștreangul e o pedeapsă prea blandă.”

Și totuși, femeia scăpă de spânzurătoare.

Nu pentru că nu mai era în toate mințile. Mulți ucigași demenți fuseră execuții fără nicio ezitare – nebunia nu era o scuză pentru crimă. Însă medicii care o consultaseră descoperiseră că era însărcinată. Cu toate protestele procurorului, ale publicului, judecătorul o condamnă la închisoare pe viață – „nu accept să pedepsesc o ființă nevinovată pentru mărsăvile mamei ei.”

După care lovi cu ciocanul, confințind sentința într-o sală înmărmurită de oroare și stupefație.

Născuse într-o celulă mizeră și, după aceea, toți cei care intraseră în contact cu ea declaraseră uluiți că suferise o transformare. Își alăpta pruncul privindu-l cu tandrețe, îi schimba scutecele și i le spăla, se îngrijise să nu-i lipsească nimic. Până și cu gardienii și cu celelalte deținute începuse să se comporte în alt fel. Tuturor le vorbea respectuos, nu mai înjura, nu mai blestema. Devenise o altă ființă.

Totuși, de băiatul ei nu întrebase nici măcar o singură dată, ca și cum nici n-ar fi existat, sau ca și cum i s-ar fi șters din memorie amintirea lui.

Fericirea pe care, în sfârșit, începea să-o cunoască nu dură mult. După patru luni își pierdu fetița. Se îmbolnăvise și medicul închisorii nu reuși să-o salveze.

I-au smuls-o cu greu din brațe ca să-o îngroape. Imediat și-a confectionat o păpușă din cărpe pe care o ținea la piept toată ziua. O legăna și îi cânta. Îi spunea povești pe care le inventa chiar ea.

Căzu într-o letargie pe care unii medici zeloși încercă să i-o alunge prescriindu-i tot soiul de poțiuni și de terapii. Zadarnic aruncau pe ea găleți cu apă rece sau îi împlântau în trup ace – în lumea medicală începuse să circule zvonul că prin acupunctură poți vindeca multe boli. Suporta totul privind în gol, se ducea unde i se spunea, execută ca o marionetă ordinele, de-abia se atingea de mâncare, noaptea stătea mai mult cu ochii deschiși.

Nici măcar eliberarea după douăzeci de ani nu reuși să-să scoată din starea de prostrație.

Cei mai mulți fug mâncând pământul atunci când li se dă drumul din închisoare. Ea se agățase cu disperare de grilajul porții pe care trebuia să iasă și trebui ca mai mulți paznici să-și unească forțele ca să-o arunce afară. Și acolo a continuat să urle și să se tăvălească pe pământ:

– Ce-o să fac? Unde să mă duc?

Se întorsese în satul unde se născuse. Casa era și mai dărăpănătă decât înainte. Nu mai avea nicio rudă. Toți o oculeau când o întâlnneau. Cerșea prin locurile unde nu era cunoscută. Mai câștiga un ban oferindu-și nurii veștejiți unor străini aflați în trecere, care nu-i știau povestea. Tot mai rar, însă, vreun bărbat se arăta interesat de femeia slinoasă cu mers șleampăt și săni căzuți.

* * *

Pe băiat îl găsise departe de casă o trupă de cercari ambulanți. Îi pușseseră fireștile întrebări – al cui e, de unde vine, încotro se îndreaptă? La toate țâncul flămând și zdrențăros nu răspunse nimic. În ochii lui nu se ctea niciun interes pentru cele din jur.

După ce se sfătuise că într-o căruță, îl urcaseră într-o căruță, îl ospătaseră și-i dăduseră haine călduroase. Așa începuse să colinde prin sate și orașe